

Beth Moran

Het eiland tussen jou en mij

roman

Liefdesbrieven uit het verleden leiden haar naar een eiland vol geheimen. Kan ze liefde vinden op een plek die haar moeder ooit achter zich moest laten?

1

Soms kan iets heel kleins de aanzet zijn van een reeks gebeurtenissen die alles op zijn kop zetten. Voor mij was dat op die doodgewone zondag in juni zoiets eenvoudigs als dat ik door de wekker heen sliep. Althans, ik stak één arm onder het dekbed uit de koude lucht in, ramde zo hard op de knop dat de wekker van mijn nachtkastje stuiterde, en viel meteen weer diep in slaap.

Ik was aan het dromen. Van goudgele velden en zomerluchten. Blauwgroene vlinders die tussen de wilde bloemen dansten toen ik erlangs wandelde. De zinderende warmte en het gevoel dat de tijd eindeloos was, waren als zuurstof voor een ziel waarvan ik niet eens had beseft dat die naar adem snakte.

Toen ik eindelijk wakker schrok, duurde het een paar seconden voor ik beseftte dat het schrille geluid van mijn telefoon was die overging. Met een hoofd nog te slaperig om meer te bespeuren dan een vaag voor gevoel van onheil, nam ik wat klunzig op.

‘Hallo?’

‘Emmie? Emmaline? Gaat het wel met je?’

‘Ja. Met wie spreek ik?’ kraakte ik, en ik kneep verward mijn ogen tot spleetjes.

‘Met Barb.’

Ik ging half overeind tegen mijn kussen aan zitten. Waarom belde Barb van de Travel Shop mij op dit tijdstip? Of überhaupt? De enige telefoontjes die ik de afgelopen maand, of nou, maak daar maar zes maanden van, had gekregen, waren van de tand-

arts, om me eraan te herinneren een afspraak te maken, en van een of andere oplichter die beweerde dat mijn laptop was gehackt.

‘Ja, ik heb dus je nummer van Jonny van kantoor. Zoals ik al zei, vroegen we ons af of het wel goed met je gaat. Maar er begint een rij te ontstaan en je weet hoe Mandy is zonder haar koffie.’

Een rij? Waar had ze het over?

‘We dachten dat we beter even konden checken of je vast zit in het verkeer. Of misschien ben je ziek, of is je busje kapot of zoiets?’

‘Eh, nee. Ik ben niet ziek.’

‘Dus er is geen noodgeval?’

‘Nee.’ Ik hing over de rand van mijn bed, vond mijn wekker en merkte toen pas de streepjes daglicht op die langs de randen van de verduisterende rolgordijnen naar binnen glipten.

Ik staarde naar het scherm terwijl Barb maar bleef doorratelen over dat het ongehoord was dat ik te laat was en dat ze hoopte dat ik het niet erg vond dat ze me belde, maar dat ze zich zorgen begonnen te maken.

Kwart over zes.

Huh? Hoe kwam dit?

En waarom zat ik hier nog steeds onderuitgezakt met Barbs woorden in mijn oor als een zoemende mug, in plaats van er iets aan te doen?

Uiteindelijk nam ze een adempauze en lukte het me om een soort antwoord te formuleren dat haar tot zwijgen zou brengen.

‘Het gaat prima. Er kwam iets tussen, maar het is nu opgelost. Ik ben er om acht uur.’

‘Acht uur?’ riep Barb uit, gevolgd door plotseling geroezemoes op de achtergrond. ‘Probeer maar iets eerder te komen, hè? De beveiliging zal je de ontwenningverschijnselen door het gebrek aan cafeïne niet gauw vergeven.’

‘Op het eetplein verkopen ze ook koffie.’

‘Ik ga doen alsof je dat niet gezegd hebt.’

Ik hing op, deed een halfhartige poging het dekbed van me af te gooien en merkte dat ik, ondanks dat ik verschrikkelijk te laat was, mijn ledematen niet kon bewegen. Ik bleef wat eindeloos leek roerloos liggen.

Ik probeerde me te herinneren of dit me vaker was overkomen en wist me een vaag voorval voor de geest te halen van toen ik een tiener was en de hele nacht had overgegeven, waarna mijn moeder had gezegd dat ik maar beter thuis kon blijven, niet eens zozeer omdat ze zo bezorgd was om mij, maar om te voorkomen dat ik de klanten zou besmetten. Zelfs op mijn vrije dagen werd ik voor zes uur wakker.

Ik wist niet of ik me meer zorgen moest maken over het feit dat ik me verslapen had, of over dat ik compleet verlamd leek, alsof iemand vannacht lood in mijn dekbed had gestopt.

Het enige wat ik nog kon vergaren, was een steekje van angst over hoe het kwam dat ik nauwelijks iets leek te voelen.

Uiteindelijk was het schuldgevoel, na wat tien minuten bleken te zijn, over wat mam zou hebben gezegd als ze me zo had aange troffen, genoeg om me uit bed en in beweging te krijgen.

Parsley's Pasties behoorde na ruim dertig jaar tot het meubilair op de kleine Sherwood Airport. Mijn moeder, Nell Brown, had bijna al die tijd met onbuigzame doeltreffendheid en ogenschijnlijk onfeilbaar uithoudingsvermogen aan het hoofd gestaan, tot daar twintig maanden geleden plotseling een eind aan kwam, toen ze meteen na sluitingstijd op de vloer in elkaar gezakt was, alsof haar eigen dood rondom de zaken heen had moeten passen. Na twee weken van rouw, wat waarschijnlijk dertien dagen langer was dan mam zou hebben goedgekeurd, had ik mijn groene schort weer omgebonden en in mijn eentje de verantwoordelijkheid genomen

voor het serveren van heerlijke koffie en pasteitjes om van te wtertanden. Medewerkers uit alle hoeken van het vliegveld kwamen erop af, samen met de vaste reizigers die wisten dat in de rij gaan staan bij onze bescheiden kiosk het risico van een te late boardingoproep meer dan waard was.

Sindsdien hield ik de zaak zes dagen per week, eenenvijftig weken per jaar geopend, nam alleen vrij als bepaalde zaken echt niet langer genegeerd konden worden, zoals toen mijn horecaovens een servicebeurt kregen of ik mijn afgetrapte schoenen moest vervangen.

Van woensdag tot maandag – dinsdag was de rustigste dag voor vluchten – stond ik om halfvijf op, nam een kostbare vijf minuten de tijd voor een latte en haastte me dan naar de garage aan huis die mam had omgebouwd tot professionele keuken. Nadat ik behendig tientallen deegcirkels had gevuld en de randen zorgvuldig dichtgevouwen had, douchte ik en trok ik het Parsley's uniform aan – een zwarte broek en een wit T-shirt – terwijl de eerste lading pasteitjes in de oven stond. Daarna gingen ze mams antieke busje in, speciaal ingericht om de rauwe pasteitjes koud te bewaren en de gebakken pasteitjes warm te houden, en reed ik naar het vliegveld, waar ik de luiken van de kiosk om stipt zes uur opende.

Nu ik deze ochtend de vroege zakenreizigers al gemist had en nog steeds van mijn stuk gebracht was door hoe weinig het me eigenlijk kon schelen, nam ik genoegen met de helft van het gebruikelijke aantal pasteitjes. Ik kroop met een mok zwarte koffie achter het stuur van het busje en probeerde me er iets van aan te trekken dat ik gekozen had voor een spuitje deodorant en tien minuten in de leegte staren, in plaats van te douchen.

Tegen de tijd dat ik de tien kilometer naar het vliegveld had gereden en me vervolgens door het hele ritueel van de beveiliging had geworsteld, was het tien voor acht. Toen ik gehaast de warme

en koude cateringkarren naar de uithoek vlak bij de tweede gate – er waren er maar twee – duwde, begonnen mensen me te volgen, alsof ik de rattenvanger van Hamelen was maar dan met pasteitjes. Eenmaal bij de kiosk aangekomen, vormden ze als vanzelf een wat slordige rij voor het gesloten luik.

‘Geef me vijf minuten,’ smeekte ik, waarna ik door de zijdeur naar binnen glipte terwijl de mensen die ik al jaren van hun koffie en pasteitjes voorzag hun bestellingen begonnen te roepen en met hun pinpassen en iPhones zwaaiden.

Ik sloeg geen acht op het zweet dat nu onder mijn ongewassen oksels en in mijn knieholtes verscheen en laadde de gebakken pasteitjes op de warmhoudplaten en de rest in de koelkast, zette de oven en de koffiemachine aan en was nog een paar minuten bezig de opening van de kiosk voor te bereiden.

Gregory, een manager van het hoofdkantoor, stak zijn hoofd om de hoek van de zijdeur.

‘Het gebruikelijke alsjeblieft, Emmie, met een flat white en twee appel met custard voor Karen. Je hebt haar pauze gemist.’

‘Twee?’ De pasteitjes van Parsley’s waren bepaald niet klein. Karen at meestal een halve in haar ochtendpauze en bewaarde de andere helft voor de lunch.

‘Ja, ze zei dat ze de stress moest wegeten van de paniek omdat jij er niet was.’

‘Het zijn maar pasteitjes! Ze had ook gewoon naar het eetplein kunnen gaan om ontbijt te halen. Dat hadden jullie allemaal kunnen doen!’ riep ik wanhopig en met stemverheffing, waardoor Gregory me met zijn donkere ogen verbaasd aankeek. Dat ik kribbig werd, gebeurde ongeveer even vaak als dat ik uitsliep.

‘Weet je zeker dat het goed met je gaat, Emmie?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je bent niet helemaal... in je gewone doen.’

Nee. Daar was ik absoluut niet zeker van.

Ik bleef even staan en veegde een rossige pluk haar uit mijn

gezicht die uit mijn paardenstaart ontsnapt was, wat me bijna net zo veel moeite kostte als uit bed komen had gekost.

‘Ik denk dat dit geen goed moment is om te zeggen dat je nog steeds het huurcontract niet ondertekend hebt.’

Daar was nog nooit een goed moment voor geweest, sinds Gregory me twee maanden geleden gemaïld had dat de huurovereenkomst van de kiosk eind juni afliep, wat vandaag over twee weken was. Hij had me ervan verzekerd dat het hetzelfde contract was als waar mam drie jaar eerder mee had ingestemd, maar ik ging niets ondertekenen zonder het fatsoenlijk te lezen. Ik had er alleen nog geen tijd voor gehad. Om een of andere reden leek ik dat nooit te hebben.

‘Potvolbloemen, Emmie. Je ziet er beroerd uit. Wat heb jij gisteravond uitgespookt?’ vroeg Barb, die zich bij Gregory in de deuropening voegde. ‘O, en het gebruikelijke, wanneer je zover bent.’

‘Ja, bijna.’

Maar in plaats van te openen, zakte ik, zodra ze verdwenen waren, op de kleine, smalle vloer, met de chocoladespikkels in mijn hand, en staarde naar mijn vervormde spiegelbeeld in de koelkastdeur.

Het enige waaraan ik kon denken was die droom. Die velden. Die weidse hemel en frisse zomerlucht die mijlenver verwijderd leken van deze kunstmatige verlichting en raamloze ruimte waarin ik het grootste gedeelte van mijn leven doorbracht.

Een gebons bracht me weer terug in de werkelijkheid.

Een werkelijkheid waarin de opluchting van een menigte klanten dat ik gekomen was in rap tempo was omgeslagen in ongeduld omdat ze nog steeds niet hadden wat ze wilden.

Wat me uiteindelijk overeind hielp, was de afschuwelijke gedachte dat als ik dat niet deed, men zich met mij zou gaan bemoeien. Iemand zou me waarschijnlijk aan mijn arm meevoeren naar

een gemakkelijke bank en erop aandringen dat ik uitlegde wat er mis was, hoe ik me voelde. Ze zouden misschien zelfs Graham, de vliegveldarts, erbij halen. Tegen het einde van de dag zou iedereen weten dat het niet goed ging met Emmaline en zouden ze allemaal willen weten waarom.

Zelfs als ik hun vragen kon beantwoorden, vond ik het een afschrikwekkend idee dat iemand meekeek bij wat misschien wel een zenuwzinking was, of een beroerte. Misschien wel beginnende dementie? Toen een van de stewardessen raar gedrag was gaan vertonen, bleek het een hersentumor te zijn.

Die gedachte verdreef de laatste flarden van de droom en ik stond op, streek mijn schort glad, plakte mijn moeders beleefde, maar professionele glimlach op en zette, zoals ik al dertien jaar deed, mijn schouders eronder.

2

Ik wist precies hoeveel pasteitjes ik moest voorbereiden om elke dag tussen drie en kwart over drie uitverkocht te zijn, rekening houdend met vluchtschema's en seizoensschommelingen. Vandaag had ik niet alleen minder voorbereid dan normaal, maar had de rij bij aanvang mijn vertraging ruimschoots goedge maakt, omdat die een gezellige oproer had veroorzaakt – met als gevolg dat het handjevol vaste klanten dat wachtte op de vlucht van kwart voor drie naar Amsterdam teleurgesteld moest vaststellen dat ik nog maar twee pasteitjes over had.

‘Zijn dit twee verschillende?’ vroeg een oudere vrouw die altijd op zondag vertrok en op dinsdag terugkeerde, en ze wees met een smetteloze, roodgelakte nagel naar de toonbank.

‘Ja. Een Sherwood en een vegetarische.’

‘Dan de vega, graag. En een grote cappuccino met extra spikkels en een scheutje karamel.’

Ik was al bezig het pasteitje in een papieren zak te stoppen. Ze koos altijd het pasteitje met pastinaak en witte Stiltonkaas, ondanks de pogingen van de jongere man met wie ze vaak samen reisde om haar over te halen die met vlees te kiezen: hertenvlees met doperwten-muntpuree, een recept dat mam had bedacht omdat het lokaal was en ook nog eens het meest milieuvriendelijke vlees.

‘Ze is helemaal geen vegetariër,’ zei hij vaak tegen me, terwijl hij met zijn ogen rolde. ‘Ze wil er gewoon niet aan dat iets anders lekkerder kan zijn dan dit.’

‘Het kan me niet schelen of die met hertenvlees lekkerder is,’ zei zijn collega eens spottend. ‘Ik leef de hele week op sla en granen om het calorische genot van dit feestmaal te compenseren. Waarom zou ik dat op het spel zetten?’

Vandaag ging hij zelfs zo ver dat hij een hand op haar arm legde toen zij haar aankoop wilde pakken. ‘Kom op, Cathy, je weet dat ik sinds deze maand vegan ben. Ga je me nou echt dwingen om hier op zoek te gaan naar een plantaardige voorverpakte sandwich?’

Behalve bij Parsley’s, kon je alleen nog eten halen bij het eetplein aan de andere kant van het gebouw, waar je het niet kon meenemen, of bij de Travel Shop, waar je op dit tijdstip van de dag waarschijnlijk alleen nog een zompige kaas-tomaatwrap en een paar goedkope worstenbroodjes kon krijgen.

‘En wat moet een vegan, hoe halfslachtig ook, met witte Stilton?’ vroeg Cathy.

‘Verdorie.’ Het gezicht van de man vertrok. ‘Is dat kaas?’

‘Dat is juist wat hem zo lekker maakt.’ Ze grijnsde en deed de zak open om eraan te ruiken.

‘Heb je geen andere opties meer?’ vroeg hij aan mij, ondanks dat hij het antwoord al wist omdat we maar drie smaken op het menu hadden, en al zou de custard in het kaneel-appelpasteitje zuivelvrij zijn geweest, toch was er op dit moment nog maar één pasteitje over.

‘Sorry. Je kunt op het eetplein lekkere soep halen, als je nog tijd hebt.’

We wierpen allebei een blik op de klok op het informatiebord. Hij had geen tijd.

Toen mam de kiosk in 1990 opende, had ze het revolutionair gevonden om een vegetarische optie op het menu te zetten. Het had jaren geduurd haar over te halen om ook sojamelk in te slaan.

‘Ik neem aan dat je ook geen glutenvrij hebt?’ vroeg een andere man toen Cathy’s teleurgestelde collega afdroop, mompelend dat

hij dan maar op zoek moest gaan naar een zak chips.

‘Sorry, dit is de enige die nog over is. Die is van gewoon deeg,’ zei ik, alsof glutenvrij ooit een optie geweest was.

Ik kreeg steeds vaker dit soort vragen, mijmerde ik toen ik een paar minuten later aan het schoonmaken was en tegelijk probeerde die vreemde gevoelloosheid waarmee ik wakker geworden was van me af te schrobben. Mam was er altijd van overtuigd geweest dat het vasthouden aan drie recepten, en die tot in perfectie uitvoeren, de sleutel tot ons succes was. Het menu uitbreiden zou alleen maar ten koste gaan van de kwaliteit. Bovendien hoefde ik ook helemaal niet méér klanten te trekken. Afgezien van de verschrikkingen van de pandemie liep de zaak altijd goed genoeg om alles draaiende te houden. Meer recepten betekende meer werk, en daar had ik simpelweg de tijd noch de energie voor.

En toch.

Was een deel van mijn tegenzin om die ochtend op te staan misschien te wijten aan een piepklein beetje verveling omdat ik voor de zoveelste keer exact dezelfde routine tegemoet ging? Was dat ik me verslapen had, een keer níét deed wat ik altijd deed, genoeg geweest om dat deel in mij wakker te schudden dat niet zeker wist of ik dit echt de rest van mijn leven wilde blijven doen?

Onwillekeurig vroeg ik me af of er nog een reden was dat ik het ondertekenen van een nieuw driejarig huurcontract maar bleef uitstellen.

Elke dag zag ik honderden, soms wel duizenden vreemden vertrekken naar verre oorden. De korte vluchten vanaf ons kleine vliegveldje waren lang niet zo avontuurlijk in vergelijking met andere, maar wanneer de meest exotische reis die je ooit gemaakt had een lang weekend Whitby was, dan was ieder vliegreisje een opwindend vooruitzicht.

Maar dat was natuurlijk fantasie. Mijn leven was hier. Parsley’s was mijn erfenis, en ik was het aan mam verplicht me er net zo

voor in te zetten als zij altijd had gedaan. Bovendien reisden de meeste passagiers op Sherwood Airport voor hun werk. Waarschijnlijk op weg naar saaie vergaderingen, nachtmerrieachtige problemen of om de verkoopcijfers op te krikken, omdat zij niet de luxe hadden dat er elke dag honderden klanten langs hen liepen.

Bovendien waren mam en ik nu eenmaal mensen die regelmaat nodig hadden. Net als Cathy. Als je eenmaal had ontdekt wat het beste werkte, waarom zou je het dan veranderen?

Nell had me over haar nicht verteld, mijn biologische moeder. Over hoe ze in haar korte leven van het ene probleem in de volgende ramp beland was. Steeds weer de gevangenis in en uit, net als de rest van onze kleine familie. Toen de nicht, high van wat dan ook, op een dag voor de deur stond met een piepklein baby'tje en een plastic tas met drie luiers en een pak kunstvoeding, wist Nell meteen dat er maar één fatsoenlijke optie was: het kind in huis nemen.

Ze had geleerd om moeder te zijn door elk opvoedboek uit de bibliotheek te verslinden, de nieuwerwetse nonsens terzijde te schuiven en de resterende adviezen te verwerken in een aanpak gebaseerd op gezond verstand en uitvoerbaarheid, en dat alles terwijl ze de kiosk draaiende hield.

Het had gewerkt, iets wat ze me vaak had voorgehouden. Ik was uitgegroeid tot een verstandige jonge vrouw met een onberispelijk arbeidsethos, iemand aan wie je een bloeiend bedrijf kon toevertrouwen wanneer de tijd daar was. Als er al genetische neigingen tot chaos of criminaliteit waren, dan waren die de kop ingedrukt door alle contact met negatieve invloeden te verbreken – waarmee ze mijn tante en grootouders bedoelde; mijn moeder was een jaar nadat ze afstand van mij had gedaan overleden – en ons nieuwe gezin van twee te bouwen op discipline en integriteit.

Toch had de schim van mijn biologische moeder altijd over

mijn schouder meegekeken, vooral in die puberjaren waarin ik het had gewaagd te dromen van een leven zoals de andere meisjes op school hadden. Winkelen met vriendinnen in het weekend, hobby's in de avond, zelfs op vakantie in de schoolvakanties, in plaats van eindeloos hertenvlees te stoven of pastinaken te schillen.

'Make-up?' Mam had vol afschuw haar hoofd geschud toen ik die ene keer had gevraagd of ik mijn schamele loon mocht uitgeven aan eyeliner. 'Dat leidt alleen maar tot ellende. Wil je alles wat ik je heb geleerd weggooien voor een paar minuten van lichtzinnigheid met een jongen? Het voelt misschien even leuk, Emmaline, maar de gevolgen zijn van een heel andere orde.'

Eigenlijk had ik alleen willen kijken of ik mijn ogen net zo mysterieus en cool kon laten lijken als die van het populairste meisje van school, Jodie Mayfair.

Nu, veertien jaar later, dacht ik daaraan terug terwijl ik de lichten in de kiosk uitdeed, de deur op slot deed en rechtstreeks naar de Travel Shop liep. Ik was zesentwintig. Mam was al bijna twee jaar dood. Waarom wachtte ik nog steeds op haar toestemming om ook maar iets te doen?

Na mijn omweg langs de winkel nam ik plaats aan mijn vaste tafeltje op het eetplein. Dat was zelden bezet, deels omdat het aanbod van het eetplein bestond uit een ontbijt dat eruitzag alsof het er al de hele dag stond, en een 'warme hap' die afwisselde tussen vijf variaties van grijs, vettig gehakt. Daarnaast waren er een aantal sandwiches, snacks en een pittige linzen-groentesoep. Die was heerlijk.

Zes dagen per week trakteerde ik mezelf voordat ik naar huis ging op soep, een warm broodje en een havermoutreep met een

pot thee. Vandaag kwam Blessing, die de middagdienst draaide in de Travel Shop, haastig naar me toe en ging bij me aan tafel zitten.

‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’ Ze keek naar het tasje met de make-up die ik enkele minuten eerder bij haar had gekocht. Er had een gezin voor haar kassa gestaan met een stapel mini-toiletartikelen, dus ze had me niet aan de tand kunnen voelen, maar ik was niet verbaasd dat ze, zodra de winkel leeg was, het bordje met ‘Over 5 minuten terug’ – waar iedereen binnen het luchthavenmanagement afkeurend tegenover stond – had opgehangen om me te volgen.

Ik haalde mijn schouders op en concentreerde me op mijn lunch. ‘Er waren wat dingen op. Mascara en zo. Ik weet dat het hier duurer is, maar op mijn vrije dag kom ik er steeds niet aan toe.’

‘Emmaline Brown. In welke eeuw heb jij je mascara opge maakt? Want het enige niet-natuurlijke op jouw gezicht sinds je hier werkt, is af en toe een veeg poedersuiker.’

Mam had me de dag na mijn dertiende verjaardag in de weekenden en vakanties laten beginnen bij Parsley’s. Blessing was toen zestien en net een maand eerder begonnen met haar zaterdagbaan, dus het was logisch dat ze naar mij toetrok als enige andere tiener op het vliegveld. Nu we allebei fulltime werkten, was ze de persoon die hier het dichtst bij een vriendin kwam. En sinds mam was overleden, was ze überhaupt de persoon die het dichtst bij mij stond. Toch gingen onze lunchgesprekken over oppervlakkige zaken: Zou Arjun van de beveiliging ooit zijn liefde opbiechten aan Helena van Duty Free, of over de perikelen van haar steeds uitdijende familie. Ik zou nooit zomaar mijn mogelijke existentiële crisis met haar delen.

‘Misschien draag ik make-up in mijn vrije tijd. Als ik naar iets leuks ga.’

‘Waarheen? Naar de groothandel? Of heb je soms een oogje op een knappe bibliothecaris en heb je daarom al die reisboeken?’

Ze knikte naar mijn tas. Soms las ik een reisboek tijdens het eten van mijn havermoutreep.

Ik nam nog een hap van mijn broodje. Ze had gelijk. De bibliotheek was het hoogtepunt van mijn sociale leven.

‘Als je een date hebt, wil ik het weten.’

Ik schudde mijn hoofd, mijn nek tintelend van schaamte door de vertrouwelijke wending die ons gesprek nam, terwijl ik me tegelijkertijd heel bewust was van het bedeesd glimlachende, ruige gezicht dat in mijn gedachten was opgedoken.

‘Ik heb geen date. Barb zei vanmorgen dat ik er slecht uitzag.’

‘Nou, als je naar Barbs advies luistert, kun je je portemonnee wel trekken.’

Barb nam zowel haar rol als onofficiële schoonheidsadviseur als haar personeelskorting uiterst serieus. Het gerucht ging dat ze ooit zó veel metallic oogschaduw op had dat de metaaldetector afging toen ze door Security liep. Blessing grapte weleens dat haar manager graag het volledige assortiment make-up demonstreerde – allemaal tegelijk. Zelf droeg mijn vriendin alleen een streep felblauwe eyeliner in dezelfde kleur als haar uniform. Ze klaagde voortdurend over het goedkope tuniekje dat ze moest dragen, maar haar rondingen gaven haar eerlijk gezegd een nonchalant stijlvolle uitstraling.

‘Gregory zei dat ik er anders uitzag.’

‘Zei hij dat?’ Blessing fronste en bekeek me aandachtiger.

Ik voegde er niet aan toe dat ik me ook anders voelde. Niet ziek. Gewoon vreemd.

‘Nou, als ik eerlijk ben, en ik zeg dit als je beste luchthavenvriendin, zie je er vooral afgepeigerd uit.’

Ik legde mijn lepel neer. Hoe kon ik afgepeigerd zijn, na twee uur extra slaap vanmorgen?

‘Je ziet er al moe uit sinds Nell is overleden,’ zei ze, met een verontschuldigende blik vanwege haar ongezouten mening. ‘Wat

heel begrijpelijk is, als je rouwt. Maar het is bijna twee jaar geleden, en de laatste tijd is het alleen maar erger geworden. Kijk, als je er alleen vanbuiten moe uitziet, kan ik je wel wat crèmes en zo aanraden. Maar zit het dieper? Ben je net zo moe als je eruitziet? Wanneer heb je voor het laatst écht vakantie gehad?’

Ik leunde achterover. In tegenstelling tot Barb, was Blessing zelden onbeschoft. Ik vertrouwde meer op haar oordeel dan op dat van wie dan ook. Ik sloot even mijn ogen, om te voelen wat mijn lichaam me misschien probeerde te vertellen.

Een paar seconden later, toen mijn oogleden al protesteerden tegen het idee weer open te moeten gaan, had ik mijn antwoord.

‘Nooit.’ Ik schoof mijn kom opzij en pakte mijn havermoutreep. ‘Ik heb nog nooit een echte vakantie gehad. In januari had ik een week vrij om mijn keuken grondig te reinigen en een uitstrijkje te laten maken.’ Ik nam een grote hap en voelde de ironie: het besef hoe vermoeid ik was, gaf me voor het eerst die dag energie. ‘Ik ben zo moe dat ik zelfs te moe was om het te merken. Ik moet waarschijnlijk gewoon eerder naar bed gaan. Met het hoogseizoen voor de deur is dit niet echt het moment om vrij te nemen.’

Blessing keek me veelbetekenend aan. ‘Denk je dat dát de oplossing is? Wat make-up kopen om je wallen te verbergen en nóg eerder naar bed gaan dan je huidige tijdstip van, wat, halftien?’

‘Ik heb die make-up niet alleen gekocht om mijn wallen te verbergen.’ Ik probeerde me achter mijn havermoutreep te verschuilen, want ik kreeg een ongemakkelijk gevoel van dit gesprek. ‘Ik wilde gewoon... iets anders. Kijken hoe het is om een beetje anders te zijn.’

‘Je bedoelt: anders dan mini-Nell?’

Dat bracht een glimlach op mijn gezicht. Mam was één meter tachtig en ruim tachtig kilo pure robuustheid. Ik was twintig centimeter kleiner en liep het risico omvergeblazen te worden als ik te dicht langs de airco liep. Toch hadden we dezelfde rossige

haarkleur, groene ogen en hetzelfde hartvormige gezicht.

‘Ze zeggen dat verandering van weide koeien goed doet,’ ging Blessing verder. ‘Misschien helpt het om nieuwe dingen te proberen, meer plezier te maken.’

Ik knikte. ‘Goed idee. Ik zal erover nadenken.’

‘We kunnen vanavond beginnen.’ Ze pakte mijn hand en haar donkere ogen fonkelden. ‘Ik ben om zeven uur klaar. Wat vind je ervan als ik langskom om je een make-over te geven? Dan laat ik je zien hoe je die spullen gebruikt zonder op Barb te gaan lijken. En we kunnen samen bedenken wat je nog meer zou kunnen doen om je beter te laten voelen.’

Ik deinsde terug, want ik moest nog steeds wennen aan het idee dat ik me überhaupt niet goed voelde. Maar hoewel een groot deel van mij haar wilde afpoeieren – ik moest nog een nieuwe pan dop-erwtenpuree maken, mijn planten water geven, een boek lezen, lanterfant en me eenzaam in zelfmedelijden wentelen – wilde het deel van mij dat wakker was geworden met de geur van de zomerzon in haar zintuigen, iets roekeloos proberen.

‘Ik stuur je mijn adres.’

De zoektocht naar antwoorden levert soms meer op dan je had gedacht

Emmie Brown weet al haar hele leven dat ze geadopteerd is. Na de dood van haar adoptiemoeder neemt ze haar kiosk over en houdt ze vast aan het leven dat ze al kent. Maar wanneer ze in een kast een mysterieuze foto en een stapel brieven ontdekt, blijkt dat haar adoptiemoeder veel voor haar achterhield. Aangemoedigd door haar beste vriendin boekt Emmie impulsief een ticket naar het pittoreske Isle of Siskin, vastbesloten de waarheid te achterhalen.

Op het eiland woont Pip Hawkins, vaste klant in Emmies kiosk en nooit ver uit haar gedachten. Pip neemt haar op in zijn hechte familie, een schril contrast met haar teruggetrokken bestaan. Terwijl de band tussen de twee groeit, komt ze de waarheid over de brieven op het spoor. Als Emmie ontdekt wie de afzender is, brengt dit de vriendschap met Pip en zijn familie in gevaar. Is ze moedig genoeg om los te breken uit haar oude leven en op de liefde te vertrouwen?

BETH MORAN schrijft scherpzinnige feelgoodromans vol levensechte personages die weten dat het leven soms zwaar kan zijn, maar die leren om vreugde en schoonheid te vinden in de chaos. Eerder verscheen van haar onder andere *Alles begint bij jou* en *Precies zoals je bent*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029740876 NUR 302

9 789029 740876